

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum sit habitus? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

tum quod assumitur, ut prophetæ argumentum.

Ad secundum dicendum, quod apostoli loquitur quantum ad propheticam enunciationem.

Ad tertium dicendum, quod illi qui dicuntur prophetæ insani, & stulti, non sunt veri prophetæ, sed falsi de quibus dicitur Hier. 23. Nolite audire verba prophetarum, qui prophetant vobis, & decipiunt vos. Visionem cordis sui loquuntur, non de ore Domini. Et Ezech. 13. Hæc dicit Dominus de prophetis infipientibus, qui sequuntur spiritum suum, & nihil vident.

Ad quartum dicendum, quod in propheta requiriatur quod intentio mentis eleuetur ad percipienda diuina. Vnde dicitur Eze. 2. Fili hominis, sta super pedes tuos, & loquar tecum. Hæc autem eleuatio intentionis fit Spiritu sancto mouente. Vnde ibidem subditur. Et ingressus est in me spiritus, & statuit me super pedes meos. Postquam autem intentio mentis electa est ad supernam, percipit diuina. Vnde subditur ibidem. Et audiui loquentem ad me. Sic igitur ad prophetiam requiritur inspiratio quantum ad mentis eleuacionem: secundum illud Iob 32. Inspiratio omnipotentis dat intelligentiam: reuelatio autem quantum ad ipsam perceptionem diuinorum, in quo perficitur propheta. Et per ipsam remouetur obscuritatis & ignorantia velamen: secundum illud Iob 12. Qui reuelat profunda de tenebris.

ARTIC. II.

Vtrum prophetia sit habitus?

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod prophetia sit habitus. Quia ut dicitur * in 2. Ethic. Tria sunt in anima, potentia, passio, & habitus. Sed prophetia non est potentia: quia sic inesse omnibus hominibus quibus potentiae animæ sunt communes. Similiter etiam non est passio: quia passiones pertinent ad vim appetitivam, ut supra * habitum est. Propheta autem pertinet principaliter ad cognitionem, id est. Ergo prophetia est habitus.

* Præt. Omnis perfectio animæ quæ nō semper est

813

1.2. q. 68.
a.3. ad 3
C. 3. 10.
c. 154. fi.
et v. r. g.
12. ar. 1.
per to. C.
a. 13. ad
3. C. po.
q. 6. a. 4.
fi. et que-
li 12. ar.
27. ad 2.
* c. 5. 2. 5
1.2. q. 22.
ar. 2.
ar. p. fr.
cit

est in actu, est habitus. Sed prophetia est quædam animæ perfectio, non autem semper est in actu: aliquia non diceretur dormiens propheta. Ergo videtur quod prophetia sit habitus.

¶ 3 Præterea, Prophetia computatur integratius gratis datas. Sed gratia est habituale ^{quædam}
* a præc. in anima, ut supræ habitum * est. Et goprophetia est
1. 2. q. 110 habitus.

ar. 2. SED contra, Habitum est quo quis agit cum voluerit, ut dicit Commentator in 3. de Anima. Sed aliquis

non potest viri prophetia cum voluerit. Sicut patet Reg. 3. de Heliæzo, quem cum Iosaphat de futuris quirerer, & prophetiæ spiritus ei dicitur, psalmus cit applicari, ut prophetiæ ad hunc spiritus permanentem psalmodiæ descendere, atque eius animum de

Ho. 1. inter med. venturis replerer: ut Gregor. dicit * super Ezech. Ego prophetia non est habitus.

¶ fin.

R E S P O N D E O dicendum, quod sicut Apol-

dicit ad Eph. 5. Omne quod manifestatur, lumen est, quia videlicet, sicut manifestatio corporalis visus fit per lumen corporale, ita etiam manifestatio visionis intellectus fit per lumen intellectuale. Opinio-

ergo ut manifestatio proportionetur lumini per-

propheta pertineat ad cognitionem, quæ super-

ar. præc. rationem existit (ut dictum est, *) conser-

uit quod ad prophetiam requiratur quoddam lu-

men intellectuale excedens lumen naturalis rationis: Va-

de Michææ 7. Cum sedero in tenebris, Dominus lux mea est. Lumen autem dupliciter alicui inesse posse:

Vno modo, per modum formæ permanentis: sicut lu-

men corporale est in Sole, & in igne. Alio mode-

tis: sicut lumen est in aere. Lumen autem prope-

manentis: alias oporteret quod semper prophetæ ab-

Ho. 1. inter med. esset facultas prophetandi: quod patet esse fallaci-

¶ fin. Dicit enim * Gregor. super Ezech. Aliquando prophetæ

spiritus
præfato
agnoles
fixa dis
in amar
indicau
fiale in
nemis, &
ad cogn
lumen n
tis, pra
omnium
cipium
tionem p
rur, et h
videtur.
iustificati
permane
mine tu
lumen p
dum cui
Et hoc
mea, po
dicitur:
Domino
quod sicut
etiam me
tione faci
pia artus,
so dicu
magistrum
phenam d
atus est I
ur quod f
ini super
ide man
gendo, ne
la pris

Spiritus deest prophétis, nec semper eorum membris
prefto est: quatenus cum hunc non habent, se hunc
agnotant ex dono habere cum habent. Vnde Heli-
sus dixit de muliere Sunamite 4. Reg. 4. Anima eius
in amaritudine est: & Dominus celavit à me, & non
indicavit mihi. Et huius ratio est, quia lumen intelle-
ctuale in aliquo existens per modum formæ perma-
nenitis, & perfectæ, perficit intellectum principaliter
ad cognoscendum principium illorum, quæ per illud
lumen manifestantur: sicut per lumen intellectus ag-
tis, principiū intellectus cognoscit prima principia
omnium illorum quæ naturaliter cognoscuntur. Prin-
cipium autem eorum quæ ad supernaturalem cogni-
tionem pertinent, quæ per prophetiam manifestan-
tur, est ipse Deus, qui per essentiam à prophetis non
videtur. Videtur autem à beatis in patria, in quibus hu-
ijsmodi lumen inest per modum cuiusdam formæ
permanentis, & perfectæ: secundum illud Ps. 35. In lu-
mine tuo videbimus lumen. Relinquitur ergo quod
lumen propheticum in iste animæ prophetæ per mo-
dum cuiusdam passionis, vel impressionis transeuntis.
Et hoc significatur Exo. 33. Cumque transibit gloria
mea, ponam te in foramine petræ, &c. Et 3. Reg. 19.
dicitur ad Heliām, Egredere, & sta in monte coram
Domino, & ecce Dominus transit, &c. Et inde est
quod sicut et semper indiget noua illuminatione, ita
etiam mens prophetæ semper indiget noua reuelatione:
sicut discipulus qui nondum est adeptus princi-
piorum, indiget ut de singulis instruatur. Vnde & Isa.
50. dicitur, Mane eiigit mihi aurēm, & audiam quasi
magistrum. Et hoc etiam ipse modus loquendi pro-
phetam designat, secundum quod dicitur, quod lo-
quens est Dominus ad talem, vel talem prophetam:
ut quod factum est verbum Domini, siue manus Do-
mini super eum. Habitus autem est forma permanens,
nō manifestum est, quod prophetia, propriè lo-
quendo, non est habitus.
la primum ergo dicendum, quod illa diuisio
Phi-

Philosophi non comprehendit absolute omnia, quia sunt in anima; sed ea quia possunt esse principia moralium actuum, qui quandoque fiunt ex passione, quandoque autem ex habitu, quandoque autem ex operentia nuda: ut patet in his qui ex iudicio rationis aliquid operantur antequam habeant habium. Potest etiam prophetia ad passionem reduci: si tamen non est passionis, pro qualibet receptione accipiat: que Philos. dicit* in 3. de Anima, quod intelligere, quod quoddam est. Sicut enim in cognitione naturali intellectus possibilis patitur ex lumine intellectus ageris: ita etiam in cognitione prophetica intellectus manus patitur ex illustratione diuini luminis.

Ad secundum dicendum, quod sicut in rebus corporalibus abeunte passione, remanet quadam habitas ad hoc quod iterum patiatur; sicut lignum semper inflammatum faciliter iterum inflammatur: ita etiam in intellectu prophetæ, cessante actuali illustratione, remanet quadam habilitas ad hoc quod, faciliter ratè illustretur: sicut etiam mens semel ad devotionem excitata, faciliter postmodum ad devotionem statim reuocatur. Propter quod Aug. in li.* de oratione Deum, dicit esse necessarias crebras orationes, necepsa deuotio totaliter extinguitur. Potest tamen ei quod aliquis dicitur propheta etiā cessans in prophetica illustratione, ex deputatione discendū illud Hier. i. Et propheta in Genibus aliis hominem eleuat ad aliquid quod est separatum humanam. Quod quidem potest esse duplum. Vno modo, quantum ad substantiam actus, sicut mala facere, & cognoscere incerta, & occulta sapientia. Et ad hos actus non datur homini donum gratiae habituale. Alio modo, est aliquid supernum humanum quantum ad modum actus, non enim quantum ad substantiam ipsius: sicut diligere Deum, & cognoscere eum in speculo creaturarum. Et ad hoc datur donum gratiae habituale.

A.R.